

Straffelovrådet har efter en samlet vurdering fundet det rigtigst at opretholde de gældende bestemmelser om terror og terrorlignende handlinger uændret for så vidt angår kravet om tilregnelser.

Et flertal af rådets medlemmer har endvidere fundet, at det samme bør gælde for så vidt angår lovudkastets §§ 114 b, 114 c, 114 d og 114 e. Flertallet bemærker i den forbindelse, at der er tale om bistand til alvorlige forbrydelser af almenfarlig karakter, og at der ikke er grundlag for at anvende et mere snævert forsætsbegreb end dansk rets almindelige forsætsbegreb. En sådan begrænsning ville også indebære en fravigelse af den måde, hvorpå man normalt har implementeret tilsvarende bestemmelser om tilregnelser i internationale konventioner.

Flertallet er opmærksom på, at strafansvar efter § 114 d er betinget af, at oplæringen sker *med viden om*, at den, der oplæres, har til hensigt at anvende færdighederne til at begå eller fremme handlinger af den i bestemmelsen omhandlede beskaffenhed. Flertallet bemærker i den forbindelse, at formålet med det kvalificerede forsætskrav i denne henseende er at udelukke personer, der f.eks. underviser i våbenbrug på politiskoler eller i skytteforeninger, og som ikke har viden om, at eleverne påtænker at anvende færdighederne i det pågældende øjemed, fra det strafbare område, sml. bemærkningerne til § 114 d i lovudkastet.

Dette flertal foreslår på den anførte baggrund kun ændringer i den gældende § 114 b svarende til rådets forslag til en ny § 114 e, der indebærer, at bestemmelsen kommer til at omfatte fremme af enkeltpersoners virksomhed og derved bringes på linje med den gældende § 114 a, og at bestemmelsen udvides med handlinger af den beskaffenhed, der omhandles i den gældende § 114 a, nr. 3 (lovudkastets § 114 b, nr. 3), og i lovudkastets §§ 114 a, 114 c og 114 d.

Et mindretal af rådets medlemmer (dekan, professor, lic. jur. Vagn Greve) udtaler, at det ville være naturligt, om dansk ret krævede kvalificeret forsæt (hensigt) ved de forskellige bestemmelser om terror og terrorlignende handlinger, særligt når kriminaliseringen vedrører handlinger, særligt når kriminaliseringen vedrører handlinger, som er meget fjerne fra selve terrorhandlingen, sml. lovudkastets §§ 114 c, 114 d og 114 e.

Straffelovens § 88 indeholder regler om straffastsættelse i tilfælde af sammenstød. I tilfælde, hvor flere strafferammer kommer i betragtning, fastsættes en fælles straf inden for den strengeste af disse. Under særdeles skærpende omstændigheder kan straffen udmåles inden for en strafferamme forhøjet med det halve, jf. § 88, stk. 1, 2. pkt.

Der er under Straffelovrådets drøftelser rejst spørgsmål om anvendelse af straffelovens § 88, stk. 1, 2. pkt., på forhold omfattet af lovudkastets §§ 114 a-e. Af betænkningen fremgår det, at til fordel herfor kan bl.a. anføres, at § 88, stk. 1, 2. pkt., efter sin ordlyd og placering i straffelovens almindelige del som udgangspunkt finder anvendelse på alle strafbare forhold, jf. straffelovens § 2. Det kan endvidere anføres, at strafforhøjelsesreglen i retspraksis har fundet anvendelse ved pådømmelsen af sammenstødstilfælde omfattet af strafforhøjelsesbestemmelser i speciel del, sml. straffelovens § 191 om grove narkotikaforbrydelser og § 288, stk. 2, om røveri af særlig grov beskaffenhed samt betænkning nr. 1424/2002 om straffastsættelse og strafferammer, side 443 ff. Herudover kan det nævnes, at hverken ordlyden af eller forarbejderne til de gældende bestemmelser i §§ 114 a og b, der har strafmaksima på henholdsvis 10 og 6 år, kan antages at udelukke, at strafudmåling efter omstændighederne sker inden for en strafferamme forhøjet med det halve. Endelig kan det påpeges, at hvervning og oplæring til at begå terrorhandling omfattet af lovudkastets § 114 a undertiden bør kunne straffes strengere end medvirken, jf. straffelovens § 23, til den konkrete handling omfattet af § 114 a.

Heroverfor kan det ifølge Straffelovrådet anføres, at de skærpede strafmaksima, der foreslås med den nye bestemmelse i lovudkastets § 114 a, i sammenstødstilfælde kan være tilstrækkelige til at ramme tilfælde, hvor der bl.a. under hensyn til forbrydelsens karakter og grovhed opstår behov for at udmåle straffe, der rækker videre end de gældende tidsbestemte maksima f.eks. i straffelovens § 266 om trusler. Det kan endvidere nævnes, at mange af de bestemmelser, der indgår i lovudkastets § 114 a, allerede rummer mulighed for at idømme fængsel indtil på livstid, og at der, såfremt betingelserne for at kunne straffe efter straffelovens § 114 er opfyldt, efter omstændighederne kan idømmes fængsel indtil på livstid, f.eks. i tilfælde af trusler om terrorisme, jf. § 114, stk. 2.

Det er Straffelovrådets konklusion, at straffelovens § 88, stk. 1, 2. pkt., i almindelighed bør kunne finde anvendelse. I tilfælde, hvor der er spørgsmål om at pådømme forhold efter § 114 a, bør det dog ikke også kunne komme på tale at straffeskarpe efter § 88, stk. 1, 2. pkt. I de tilfælde, hvor der opstår spørgsmål om at fastsætte sammenstødsstraf for forhold omfattet af både lovudkastets § 114 a og andre bestemmelser i straffeloven, hvor § 114 a ikke indgår, bør straffastsættelsen fortsat kunne ske under anvendelse af § 88, stk. 1, 2. pkt., bortset fra tilfælde omfattet af straffelo-